

gere i denne Henseende have ligget paa Følket der, snarest muligt hæves. Vi foreslaae, at de egentlige Livsprinciper i enhver Handel ikke skulle forholdsvis Anvendelse ogsaa for dette Land, saaledes som nu er Tilfaeldet, thi mine Herrer! der gives paa Færøerne et System, hvis Følger ere directe i Modstrid med de to Grundsatninger, at ethvert Menneske bør kunne kjøbe sine Fornødenheder der, hvor han kan faae dem billigst og bedst, og at ethvert Menneske bør kunne affatte sine Frembringelser og sine Hænders Gjæringer til den, hos hvem han kan faae disse bedst og sikkest betalte. Denne sidste Grundsatning, som er den egentlige Drivspjæder i enhver Handelsomsætning, som skal blomstre og have Betydning, er paa disse os saa nær vedrørende Der aldeles tilsidefat. Der ligger nemlig til Grund for Omsætningen der et ganske modsat Princip, et Princip, som naturligviis ikke oprindeligt har fundet Anvendelse der, og som ikke er udtænkt i disse Ders Interesse, men som er dem paalagt og paatvunget for at skaffe først enkelte Individuer og senere Statskassen en vis bestemt Fordeel, og til Forsvar for hvis Vedligeholdelse, man senere har udtænkt forskjellige Grunde, der skulle bevise, at dette var i Dernes sande Interesse. Men troer jeg dog vistnok, at Enhver maa indrømme, at det aldrig kan være i et Folks Interesse, naar det bliver tvunget til at hente sine Livsfornødenheder fra et fjært Sted, fra et meget fjernere Sted end nødvendigt er, og til at betale derfor den Præis, som den enkelte Sælger finder for godt at sælge dem for, og ligesaalidet troer jeg, at Noget skulde kunne ville forsvare den Sætning, at det kan være rigtigt, at den, der frembringer Noget, skal være tvungen til at sælge dette til en enkelt Person og at modtage, hvad denne derfor vil give. Saaledes er imidlertid Forholdet paa Færøerne. Der er en saadan Person, som er eneste Kjøber og Sælger der, og denne Person er den danske Stat, den danske Stat, ikke igennem de enkelte Individuer, som danne Staten, ikke igennem dens enkelte Borgere, som concurrere og dele Fordelene af Handelen imellem sig, nei! det er den danske Stat igennem sin Regjering, som bestyrer Færøerne, ikke alene i

de sædvanlige Henseender, hvori Regjeringen leder et Land, men som bestyrer dem ogsaa med Hensyn til det daglige Livs almindelige Foretagender, som der bestyrer og leder Handel og Vandel efter visse, engang fastsatte, Grundsatninger. Følgen deraf, mine Herrer! er nu denne, at ikke alene saadanne stive og uforanderlige Former, hvormed Handelen saa daarligt kan forenes, ere paatvungne disse Der, men at disse Former ogsaa ere dem paatvungne under en i mange Henseender meget uheldig Form; jeg siger udtrykkeligt i mange Henseender; thi det lader sig ikke nægte, at der ere nogle Henseender, hvori Forholdet har været gunstigt, idet det nemlig overalt, hvor et saadant Monopol findes og varetages af Regjeringen selv, som dog virkelig maa antages tillige at have Folkets Bedste for Øie, ikke let kommer til de store Udskielser, som hvor Monopolet er overdraget udelukkende til Private. Paa den anden Side er det imidlertid indlysende, at en Bestyrelse, som er organiseret saaledes som et Regjeringscollegium eller en kongelig Direction er, ikke let vil kunne lempe sig efter de øieblikkelige Forandringer, som ere nødvendige for, at enhver Handel skal kunne trives. Derfor er ogsaa denne Handel bleven drevet efter en langsom collegial Form og efter saadanne Bestemmelser, som have gjældt for længere Tid, som f. Ex. kongelig approberede Taxter o. s. v., hvoraf Følgen er bleven, at Handelen ikke har kunnet faae et saadant Liv og den virkelige Betydning, som den burde og skulde have. Om disse Grundsatninger antager jeg nu, at Thingets Medlemmer i det Hele ere enige, og jeg skal derfor ikke opholde mig nærmere derved, men kun tillade mig at berøre nogle af de væsentligste Indvendinger, som man kunde gøre mod dette Forslag om, at Handelen skal frigives. — Den første Indvending, man kunde gøre, mine Herrer! er den, at man kunde sige, at denne Handel har den danske Statskasse en god og betydelig Indtægt, og det maaskee ikke var afveien, om man vedligeholdt denne Indtægt, og ikke saaledes gav Slip paa den uden videre, i det Mindste ikke uden at forlange et Vederlag derfor, saa meget mere som Færøerne ingen Skatter og Afgifter betale. Hertil maa man da svare,